

nye System for Hillerød—Græsted-Banen baade med Hensyn til Anlægets Soliditet og med Hensyn til Driftsudgifterne, inden man gif videre med den Slags smaa Stikbaner. At Anlægget der er ikke uvæsentlig dyrere, end det behøver at være under tilsvarende Forhold, er jo bekjendt nok, den Udgift der er medregnet, indeholder selvfølgelig efter Forholdene en ikke uvæsentlig Provision til de Vedkommende, der have med Anlægget at gjøre — jeg mener naturligvis en efter Konjunkturerne berettiget, Lovlig Jertjeneste for Entreprenøerne. Altsaa slutter jeg mig til de ærede Medlemmer, som have talt for ikke at lade dette Lovforslag gaa videre trods den ærede Ministers betingede anbefaling, eller jeg vil endog sige, at min Modstand mod Lovforslaget er bleven forstærket paa Grund af Ministerens anbefaling, selv om den skal kaldes betinget, thi denne betingede anbefaling viser mig, at den Fasthed, som Ministeren skulde vise med, hvad jeg opfatter som Misbrug af det nye System og farligt for det nye Systems Følger, synes at faaes hos Ministeren, men vi burde da vise den saa meget bestemtere.

Indenrigsministeren (Skeel): Jeg vil bede det ærede Medlem (Berg) at overlade til mig at vise det Maal af Fasthed, jeg vil vise. Jeg har med megen Forundring hørt det Foredrag, det ærede Medlem har holdt. Han begyndte med at sige, at det Interessante ved denne Forhandling var Ministerens Udtalelse, og jeg ventede med nogen Interesse paa at faae at vide, hvilke overordentlige Udtalelser fra mig det var, som det ærede Medlem kunde have afvundet saa megen Interesse. Men jeg maa tilstaa, at jeg tror, det beror paa en Misforstaaelse af, hvad jeg har sagt, hvis det ærede Medlem har hørt det, naar han virkelig har kunnet finde, at det, jeg sagde, kunde foranledige ham til et Foredrag som det, han har holdt her. Jeg har ikke fremsat den Opfattelse af Sagen, som det ærede Medlem tillagde mig. Jeg har ikke sagt det, som det ærede Medlem lagde mig i Munden, og jeg har ikke givet ham Anledning til at sige: Nu kommer Ministeren her og fortæller Thinget det eller det. Det er Udtalelser, som jeg ikke har givet det ærede Medlem nogenstomhelst Anledning til. Jeg beklager, at jeg ikke har kunnet afvinde det ærede Medlems Foredrag nogenstomhelst Interesse. Han har fortalt os Forhjellen mellem Systemet fra 1873 og det nuværende System i ganske almindelige og overordentlig tidt brøstede Træk. Han har sagt, at dette nye System maatte anvendes med overordentlig megen Besomsomhed. Det have vi hørt saa tidt, og det ere vi Allesammen enige om. Jeg har hørt Velighed til at sige, at jeg ikke er en saadan Tilhænger af Jernbaneanlæg, at jeg skulde særlig sætte Pris paa enten til den ene eller den anden Side, at fremme saadanne paa

en stærk Maade. Naar jeg ifjor forelagde det Forslag til Jernbaneanlæg, som jeg forelagde, skete det, fordi jeg troede og endnu er af den Opfattelse, at det var en tilladelig og forsigtig Benyttelse af Systemet, og jeg kan ikke anerkende, at de Fordringer, man stillede til Statskassen dengang, vare af den Bestaaffenhed, at de vare truende. Idag har jeg sagt, at jeg erkjendte eller antog, at vi ifjor vare komne til det Resultat ved Loven af 16de Juni 1879, at vi vilde bygge de deri indeholdte Baner, og at vi, før dette var sket, ikke vilde begynde paa Anlægget af nye Baner. Jeg har anført væsentlige Grunde, hvorfor jeg tror, at det er rigtigt at følge denne Fremgangsmaade, og hvorfor jeg i Reglen maa modsætte mig, at man under Udførelsen af de Jernbaneanlæg, der slutte sig til en vedtaget Lov, ved privat Initiativ fremkommer med Forslag om nye Baner, idet jeg ansaa det for rigtigt, at man samlede til fælles Overveielse, med bestemte Mølletrum, Spørgsmaalet om, hvilke Jernbaner der skulde anlægges, for at man kunde komme til besindige og vel overveiede Resultater. Det har jeg sagt, og saa har jeg tilføjet, at de her foreslaaede Jernbaner ere mine egne Forslag fra ifjor, og at det derfor er mig overordentlig vanskeligt udtryffeligt at modsætte mig dem. Dersom de kunde betragtes som et Supplement til Loven af ifjor, som jeg paa Grund af Omstændighedernes Magt maatte begrænse, saa kunde jeg ikke, sagde jeg, modsætte mig dem, men skulde ganske henstille Udførelsen til Thinget. Maa jeg spørge, om jeg derved har lagt noget Tryk paa Thinget? Jeg har henstillet til Thingets frie Overveielse, om man iaar maatte kunne være af en anden Mening med Hensyn til Anlægget af disse Jernbaner end ifjor — det er vel ikke ualmindeligt, at man et Aar kan komme til en anden Mening end i det foregaaende Aar — men jeg har ikke opfordret det ærede Medlem eller Nogen til at forandre Mening, og jeg har ikke i nogen Maade lagt noget Tryk paa Thinget. Saa siger det ærede Medlem, at efter Ministerens Opfattelse nu kan den ene komme og kaste et privat Forslag frem om en Bane her og den anden kaste et Forslag frem om en Bane der, den ene iaar, den anden til næste Aar. Maa jeg spørge det ærede Medlem om, hvilken af mine Udtalelser det er, der har givet ham Anledning til at opfatte mine Udtalelser paa den Maade? Jeg gjentager, at, naar dette Thing og Rigsdagen i det Hele vil vedtage Anlægget af de Baner, der vare omhandlede i Lovforslaget ifjor, og som jeg havde indsat deri, fordi jeg ansaa det for rigtigt og forsvarligt at anlægge dem, saa har jeg vanskeligt ved udtryffeligt at modsætte mig det, skjøndt jeg erkjender, at det i Principet er urigtigt og uhenigtsmæssigt, at man under Udførelsen af en Jernbanelov, der indeholder en bestemt Serie af Jernbaner, ved privat Initiativ vil komme med